

יזכר

סדר גמול למיזב

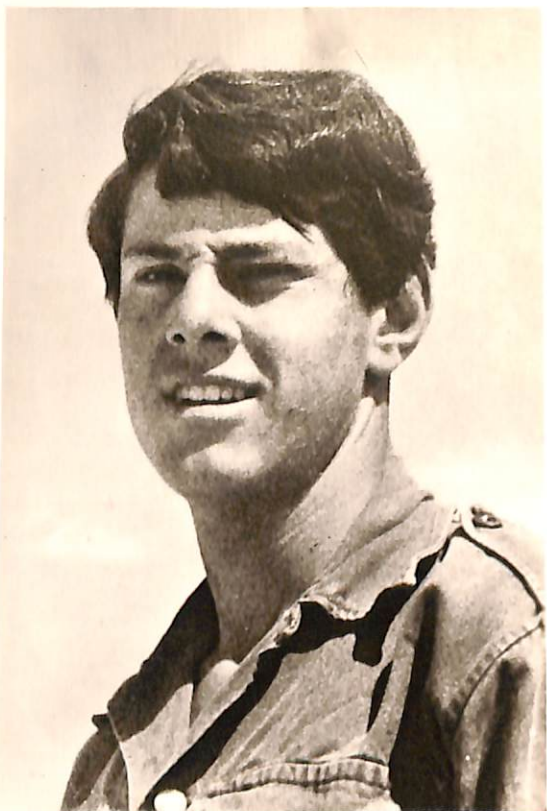

יזכר

יזכר עַם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנֵיהֶם
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמִצְרַיִם עַל הַמַּדִּינָה. בְּדֶרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צָבָא הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּמִלְחָמוֹת יִשְׂרָאֵל.
יזכר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבַּרַךְ בְּזֵרְעוֹ וּבְנָבְלָתוֹ
עַל זֵיו הַעֲלֹמִים וְחִמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקְדוּשַׁת
הַרְצֵן וּמִסִּירֹת הַנַּפְשׁ אֲשֶׁר נִסְפוּ בְּמַעֲרָכוֹת
הַנְּעֻדוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצִחִין הַנֶּאֱמָנִים
וְהַתְּמִיזִים חַתוּמֵי בֵּלַע יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

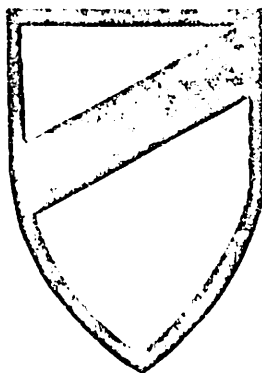
שִׁמּוֹן גַּטוֹן נִמְרוֹד
בֶּן אֲדִית וֹרְטָאֵל

נִוְלַד ב־ 3 בְּאַגּוֹסְט 1951

בְּיִשְׂרָאֵל

נִפְלַ בְּקִרְבּוֹת הַבְּלִימָה בְּסִינַי

בְּמַלְחַמַת יוֹם-הַיַּזְפוּרִים, 7 בְּאַקְטוּבֵר 1973

הנני לציין לשבח את : —

2078354 סרן גאון נמרוד ז"ל

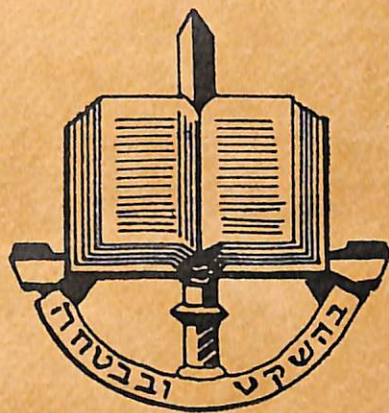
על גילוי אומץ-לב ודבקות במשימה.

להלן תאור המעשה : —

ב-6 באוקטובר 1973 שימש סרן נמרוד גאון ז"ל כ-מ"פ טנקים.
במהלך הלחימה באזור "נוזל" נפגע הטנק שלו והוא נפצע.
למרות פציעתו עבר לטנק אחר והמשיך בלחימה כל הלילה וביום
המחרת.
בתאריך 7 אוק' 73 נפגע שנית ונפל.
במעשיו גילה סרן נמרוד גאון ז"ל אומץ לב ודבקות במשימה.

אברהם רותם, תא"ל
מפקד האוגדה

חי"ן תש"ל
אוקטובר 1975

זר שחיפשתי

ואבי שעמדתי בצמת דרכים
איך קנאתי באותו שלט אילם
שפוחזים שיזרו את כוונו

ויש ויכמה אף האישי השבע
לפירורי סעודתו.
ואבי אורירי ורוחי גרועת
זוכח שמש שעמדה דום בפאתי המערב
וירח שהציץ והשתאה.

בעליים קטנות ששמות על קומפוזיטורים חקוקים עליהן
שעמדו בדרכי, הכשילוני, הקציטוני.
דעתה היא שחפץ אבי בהן,
אך לבי היה לסנדלי החיפושיות
ואת כובעי הסרתי בפני הקומפוזיטורים ההם.

שירת הברבור כשירת הגוזל
היא קריאת היקום, תגר לחיים
ופרח שעמד בשיא פריחתו, הבין והשלים.
וכשפקחתי את עיני זוכח עולם בהיר ושקט
ידעתי שרק זו שחפשתי בשעות הזוהר שלה
תגלה את חלמוני.

עמליה,

אני רוצה שתביני. הימים שלי בפלוגה הם ימים של התעסקויות במיליון דברים קטנים ומרגיזים שתופסים את כל השעות מהשכמה ועד שעה מאוחרת בלילה. הפעילות שלי היא צפופה ושטחית. מעטים הם הרגעים בהם אני יכול לחשוב, להתעמק בספר טוב ולהתעניין בדברים שאני אוהב. מצד שני אני מספיק ריאלי כדי להבין שאלה יהיו חיי בשנה הקרובה ולהשלים עם העובדות האפורות וכרגיל, להשקיע הכל בכדי להצליח ולהוכיח לעצמי שאני טוב מהאחרים ושלמדתי לקח בתוקף בסיוני כמפקד. שאני מתפתח ולומד אמנם במישור צר באישיותי - מישור שאיני כל כך אוהב, אבל אני חייב לשכללו על מנת לקיים יחידה מסודרת, מאורגנת ממושמעת ובעלת מורל ולתת לפיקודים שלי מקצת הסיפוק והאור שבשירות שלהם בסיני - סיפוק שאני מחפש את משמעותו ללא תוחלת.

כל הדברים האלה דורשים ממני להשקיע הרבה ולעבוד קשה כדי להגיע לרמה ולסטנדרט שהצבתי לעצמי.

קיים גם העולם השני, הלבן, האידיאלי של אהובה ואהבת, של בית, של חיים או יותר נכון של שעות חסרי הדאגה, חסרי האחריות בהן אתה מתייחד עם האהוב עליך בלבד ושבהן אתה משקיע בהתאם לרצונך ואהבתך - ואת סמל וגרעין של עולם זה אהובה נחשקת, מבינה, מתפנקת, הסולחת על רגעי העייפות והאוהבת להקשיב ולשמע כל מלה ולהתייחד שעות ארוכות בפטפוטי אהבה תמורת אהבה שאתה קורן.

אני יודע שקשה, ואני יודע שרגעי האושר הם קצרים, אך הבה נעמוד במבחן זה שהעמידה בפנינו המציאות! אמיצים, בוטחים ואוהבים כתמיד...

אני גומר את המכתב בהרגשה שדנתי בו בנושאים יבשים, "פסיכולוגיים". המכתב הזה בהחלט רחוק ממכתב-האהבה הלוהט ששיגרת לי. עמך הסליחה.

אלפי נשיקות והמון המון אהבה כתמיד

אבא ואמא רונן ומיכל יקרים!

אני בטראנס של כתיבה. עכשיו יום שבת מאוחר בלילה. הטלביזיה משעממת, מכונת ההסרטה מקולקלת, הרדיו צרוד ויורם ארבל מתאבל על יום השואה (אסון, נכון מיכל) אז החייל החולמני יושב וכותב לכם מכתב. כתבתי כבר מכתב תודה לטובה על החבילה, לדורית, לליאורה, לאיצקוביץ ועכשיו לכם. אני הרוג ממש. חזרנו מסדרת אימון מחלקה ומחר יוצאים שוב לסידרה חדשה.

אצלי הכל מצויין. אנחנו נמצאים עכשיו בשלב קריטי בקורס וכמעט כל אחד יוצא לעשות תרגיל מ"מ שהוא אחד הגורמים הקובעים אם האוביקט מסוגל או לא מסוגל לפקד על מחלקה בצבא. כך שמצטבר מתח כי כל יום עלול להפך ליום שחור למישהו אחר ו"מסדר הסילים" (מסדר העפה) הולך ומתקרב. אני בינתיים יושב ומחכה לתור. אני מקווה שלא ייצא לי איזה חרבוון כי כל הצלחתו של העסק תלויה מאד ברצונם וכשרונם של האחרים ולא רק בכך כמנהיג ומפקד.

אני מקווה שבשבוע הבא אבוא הביתה עם תגיות לבנות ו"פרוזיקטור" ולא כסמל אבל וחפוי ראש. (אתם יכולים לישון בשקט. בשביל מה "זיבלו" לי בפנימיה ארבע שנים... יהיה בסדר, אני מבטיח).

אני מסיים כי אני ממש צרדם כבר ומחכה לי שבוע קשה מאד.

הרבה בשיקות ואמא, תכיני אוכל לא צרמלי
כי החייל בא מהשדה בו חלם
כל יום על איזה סטיק טרב.

בקיץ 1965 מתחיל במרוד את לימודיו בפנימיה הצבאית שזה עתה הוקמה בתל-אביב. הוא הגיע לפנימיה זו מפני שרצה בכך מאד. כיום, כשאנו משחזרים תקופה זו של לבטים באם להסכים להליכתו או לסרב, הדברים מקבלים פרופורציות שונות של עומק ומרחק. אז אמנם הסכמנו מפני שהוא רצה בכך מאד ומפני שהסיכויים שיתקבל נראו קלושים מאד - וזאת למרות שלא כל כך רצינו בזאת. אך נראה כי זו לא היתה התשובה היחידה לענין. בצורה בלתי מודעת אולי הבינונו כי צ.ה.ל. הוא עתה האתגר לאנשים צעירים כשם שעשרים שנה לפני כן היה האתגר להתיישב ספר. מכל מקום במרוד התחיל את דרכו החדשה שהיתה מיזוג ושילוב מוצלח בין לימודים מן המניין בגמנסיה "הרצליה" לבין אימונים צבאיים וחינוך צבאי המותאמים לגיל, לכושר ולאישיותם של בערים צעירים.

במרוד התייחס לחינוכו בפנימיה קודם כל כהכשרה לדרכו העתידה בצבא. את נושא הלימודים "לקח בקלות". היתה לו תיאוריה כי הפער בין ציון "6" לציון "8" טעון עבודה מפרכת - ולא כדאית. "מדוע להתאמץ ולהשקיע שעות בלימודים? דברים רבים כל כך אפשר עוד לעשות בלא לבזבז שעות יקרות על שינון, למידה והכנת שיעורים... אך כמובן שבדרך זו הצליח גם לצבור "חמשיות" לא אחת. כאשר התקרבה סוף השנה והמצב היה קריטי עד כדי סיכון המעבר לכיתה הבאה וסיכון השארתו בפנימיה הצבאית, היה במרוד משנס את מותניו ובמשך שבועות קצרים "עובד" על ביטול ה"חמשיות". הוא עשה זאת תמיד ביסודיות ובהצלחה רבה, עד שכל אלה שהיו בסוד הענין השתאו תמיד מחדש. לא אחת העירו לו מפקדיו כי עם יכולת למידה כזאת יכול היה להיות בין התלמידים המצטיינים בכיתה. הוא נהג להשיב בפשטות: "באתי הנה כדי להיות חייל טוב. כדי להצטיין בלימודים יכולתי להשאר באשקלון. האם בנשוא החיילות אני לא בסדר?" והתשובה על שאלתו זו היתה תמיד חד-משמעית. החודשים זרמו, חלפו ואנו הרגשנו כי במרוד צומח ומתפתח. התרשמנו כי הפנימיה מפתחת בו תכונות חשובות, מחזקת את קווי האופי החיוביים שלו ומגבשת אותם לאישיות בוגרת. מעולם לא דיבר בתרעומת על הפנימיה - גם שהיו פה ושם בעיות שהציקו לו. למרות כל המגבלות של משמעת, הרשה לעצמו לא אחת "להתפרפר" ולעשות דברים שאהב, למרות האיסור המפורש. כך לא אחת הגיע לשפת הים במקום לשיעור, לקאובטי-קלאב בהרצליה במקום למטה לישון, בלוי עם בנות המין היפה במקום להכין שיעורים. כאילו הרגיש כי חייו יהיו קצרים ויש להספיק להנות מהם במהירות האפשרית. זה יצר לא אחת מתיחות בינו לבין מוריו ומפקדיו. מפקד הפנימיה ברוך לוי סיפר כי כבר בהיכרות הראשונה הרגיש אינטואיטיבית כי לבחור צריך לתת ללכת עד הסוף וכי הוא צריך להיות אחד מאלה שיסיים את הפנימיה. סגנון נסיים סיפר כי התלבט בשאלה כיצד אפשר להבחין אצל צעירים בני הארבע-עשרה והחמש-עשרה מי מהם יוכל להיות מפקד בצ.ה.ל. "גיבשתי לי שיטת הבחנה פשוטה", סיפר נסיים. "מי שסברתי כי הייתי מוכן ללכת אחריו שיפקד עלי, כזה יהיה מפקד בצ.ה.ל. במרוד הוכיח בהתנהגותו לא אחת כי אחרי אחד כזה אפשר ללכת". אך למרות המתחים ועבירות, במרוד היה אהוד ואהוב על מפקדיו, מוריו וחבריו - באחת על כל אלה שהיכירוהו. וזה לא באמר לתפארת המליצה. הנה לדוגמא קטע ממכתבה של מלכה שהגיע אלינו בימים אלה. לא היכרנו את מלכה והיא לא הכירה אותנו וקרוב לוודאי שלא התראינו מעולם, כך שהמכתב לא בא על מנת לנחם.

"זה ששה חודשים שמנסה אני לכתוב אליכם. לא עובר כמעט יום בלא מחשבה ונסיון להעלות דברים בכתב. אלא שהפעם לא אכתוב טיוטה, כי אז שוב אקמט אותה

ואזרוק אותה לסל. שמי מלכה, בת כיתתו של במרוד בגמנסיה "הרצליה". אני שבה ומהרהרת מה משמעות יש למושג "חברים לספסל הלימודים". אני יודעת שחבר כמו במרוד לא היה לי ולא יהיה לי לעולם. כאשר שמעתי את התכנית על במרוד בגלי צ.ה.ל. (שודר ביום הזכרון לחללי צ.ה.ל. ביום 24.4.74) נדהמתי כמוכם כאשר דיברו על קוי ארפי של קשיחות אצל במרוד. באלהים, במרוד היה לגבי הטעם לקום בבוקר ללימודים. במרוד היה זה שהבטיח להצטרף אלי מיד בחוץ כשהמורים נזפו בי. במרוד היה זה שאמר לי: "ילדה, את יפה ואני יפה, אז בואי נעשה חיים משוגעים". אלא שהוא ידע באמנות מהי ובהג מיד להוסיף כי חלילה לו לבגוד בעופר חברי אז, בעלי כיום. אהבתי השקפת חיים זאת, אך גם יראתי אותה כי במרוד ידע מה גדול כוחו לגבי - פשוט אי-אפשר היה לי להתורכח איתו. הוא נהג לומר: "בחיידך, החיים כל כך קצרים. אין טעם לעסוק בלימודים ובשאר הדברים הרציניים." כשהייתי מוכנה לבחינה - וגם זה קרה לפעמים - פחדתי שאם במרוד לא מוכן, הרי נגזר גם עלי לרוותר על אותה בחינה... היה בו דבר מה הראוי להערצה. הוא ידע שקשה לעמוד מול כוח שיכנוע המקסים הזה שלו ואף-על-פי-כן לעולם, לעולם לא ניצל זאת!

כשבמרוד לא בא ללימודים שרב לא מצאתי טעם להשאר בכיתה. אהבתי את מצב רוחו המקסים בבוקר ואת שאלתו הרגילה: "את אוהבת אותי היום? בוקר טוב...". אם כן, הכל נפלא... משקרה ומשבר כלשהו היה פרקד את במרוד, הכיתה היתה דואבת. ידענו שנעשה לו עוול, אבל היכן מוצאים עוד מן במרוד שכזה שינחם כמו שעשה זאת במרוד עם כולם? אז אני שואלת את עצמי מתי נולדה אותה קשיחות? לא פלא שהאנשים זוכרים את תקופת לימודיהם לטובה לאורך ימים. נפלא, נפלא להיות אשת סודו של במרוד ומה גאה הייתי כשהיו באים לשאול אותי מה קרה לבמרוד ומדוע הוא מדוכדך.

כשבפרדנו בתום הלימודים הגמנסיה ידענו שבא קץ לידידות הנפלאה. במרוד אמר אז כי וודאי לא ניפגש יותר ואם ניפגש - יסור הטעם הטוב של ידידותנו: "שוב לא אשאלך אם את אוהבת אותי ואת תשאלני שאלות בדושות כגון, מה נשמע, מה אתה עושה כעת ושוב, מה נשמע"... אז חשבתי לעצמי כי אתאמץ ככל שאוכל שלא לפוגשו כי לא ארצה להכיר את במרוד האחר. כאשר פגשתי אותו, לימים, עם חברתו, ידעתי עד כמה הייתי צריכה להמנע מפגישה זו. חברתו וודאי שאלה: "מי היא זו?" במרוד השיב: "בחורה שלמדה איתי בתיכון." ואולי הוסיף: "בחורה נחמדה"...

במלחמה היה זה במרוד שמילא את מחשבותי ודאגתי ולא החברים הקרובים. כשסיפרו לי שהוא נפל, ידעתי שביכיתי אותו שעות רבות עוד לפני שידעתי בעלי טוען מה זכות היא לי לבכות אותו ולדבר עליו. איזה חלק תפסתי בחייו? אין תשובה בפני מלבד המועקה שחשה אני מזה ששה חודשים, מועקה המרוכזת סביב דמותו היפה של במרוד שאין לשום חברים שנפלו חלק בה. היום אני אם לבת ושמה שלי. בני ייקרא במרוד!...

סא"ל גיא - המג"ד: דבריו במפגש חברים לזכרו של נמרוך.

אני את נמרוך הכרתי במשך תקופה של שנה וחצי. וזאת תקופה של הכרות רצופה ויום-יומית. מאוחר יותר, חודשיים לפני המלחמה, יצא לנו להפגש בשלוש פגישות אותן אני אתאר מאוחר יותר. התחלת ההכרות שלנו היתה כחניכים יחד בקורס מפקדי פלוגות שריון. אני בתור קצין מוסב מצנחנים והוא כחניך צעיר, קצין צעיר בשריון. בתקופה זו היינו חברים וחניכים על אף שלא היתה לנו הכרות קודמת. במשך הקורס עצמו שהוא קורס קצר, קשה לפתח יחסי חברות עמוקים, אך כבר אפשר לעמוד על דמותו של החבר כאדם. יצא לנו להיות באותו הצוות. נמרוך היה חניך שקט. בפירוש שקט ולא חורר. יש כמה מאפיינים לחניכים. יש חניך שהוא שקט, יודע את החומר אך מחפש לו חיים נוחים בקורס. הוא מוצא לו איזשהו נושא שהוא חזק בו, אותו הוא מעלה וקונה לו את עולמו. נמרוך היה חניך שבחומר על

הטנקאות הוא היה בקי מאד. בנושאים הקשורים לעבודת המטה ורמת הפקודה בפלוגה היו לו קשיים. ולכן, בקור רצוף, הוא היה חניך שקט ולא מתבלט. במקום אחד אפשר לומר שהוא כן התבלט. וזה במסגרת פרק השדה, בעיקר כשהוא קיבל תפקיד של מפקד. יצא לנו פעם להיות יחד בתרגיל כשהוא היה מ"פ ואני הייתי כחניך מג"ד. בשלב מאוחר יותר של הקורס, קצת לפני סיום הקורס, ידעתי שאני הולך לגדוד 46 וידעתי שבמרוך הולך לגדוד 46. ואז כבר ניסיתי קצת יותר לעמוד על טיבו. ידעתי שאנחנו עתידים לעבוד יחד ואחת השאלות שתמיד עולה - אתה לא שואל את אף אחד - איך תסתדר, מפקד ופקוד אחרי שהיינו יחד חניכים בקורס.

כשאני באתי לגדוד וקבלתי את הפיקוד, נמרוך כבר היה מ"פ. קיבל את הפלוגה מיורם. ופגשתי אותו בפעם הראשונה על המגדל במטווח תותחים בסיני. הדרך שבה ביהל את המטווח - הוא נוהל ע"י המ"פ - באופן חד וברור ראיתי שנמרוך זה לא החניך שהכרתי. הוא ישב על יד השולחן עם מכשיר קשר עם דפי השיקלול, רציני, לא חייך גם כשנפגשנו. והוא בדרך כלל היה בחור חייכני מאד...

אני רוצה לתאר כמה מאפיינים של הדמות שלו ששייכים לאופי. אחר כך אני אספר מקרים שיאמתו את זה. ופה אני מתחיל באופיו כמפקד. נמרוך היה מפקד קשוח, קפדן בעל עקרונות, דרש מאחרים כמו מעצמו בזמן שהוא היה מפקד. הוא היה מפקד טוב מאד בגלל שבשריון מפקד טוב נמדד קודם כל ברמה המקצועית שלו ורק אחר כך בכל הדברים האחרים. היתה לו רמה מקצועית גבוהה מאד. הוא הכיר את הסנק מצויין. הוא למד את הסנק בדרך הארוכה דרך כל הקורסים עד שהוא נעשה מפקד פלוגה. היתה לו ידיעת חומר בנושא שאותו צריך היה להקיף - טובה מאד. היתה לו גישה אל האנשים - אבל בדרך מיוחדת. והדרך המיוחדת היתה דרך שבה לא היו פשרות. היו לו עקרונות של שכר ועונש שבהם הוא לא היה מוכן לוותר. הוא ביהל פלוגה מסודרת מאד, הוא ביהל פלוגה ממושמעת מאד והוא עשה כל מאמץ להגיע להישגיות גבוהה - ומה שמעניין, לא דווקא בגלל תחרות. אף על פי שכאב לו כאשר במישור התחרותי הוא לא היה ראשון.

הפלוגה הראשונה שהוא פיקד עליה זו היתה פלוגה מבצעית, פלוגה שאותה קיבל בהחלט לא כפי שהוא חשב שהפלוגה צריכה להיות מנוהלת. אני הייתי אז מפקד חדש בשריון ובגלל שהייתי חדש בשריון רציתי להיות יותר קפדן. אני זוכר שבשבוע הראשון מצאתי הרבה מאד ליקויים. קראתי לנמרוך. שוחחנו. נמרוך הבטיח לי בשקט שזה לא יחזור. היתה לו גישה מיוחדת לקבל הערות. הוא היה יושב בשקט ושומע ומעולם לא נכנס לתוך דברי או לדבריו של המ"ט כשהוא היה יושב ומעיר לו הערות.

הוא היה שומע בשקט ואף פעם לא היה עונה מיד. היתה לו מין שהייה שבה לא ידעתי מה הוא עושה. חושב על מה שאמרו או מתכנן את הדרך שבה הוא יענה. וזה לא היה משנה מה היתה הרמה שאליה הוא היה צריך לדבר. אפילו עם מפקד האוגדה. והיה לנו מפקד אוגדה מאד קשוח שנפל במלחמה (אלוף מזדלר ז"ל) והוא היה אדם חסר סבלנות כשהוא שוחח עם פקודים. תמיד שאלתי את עצמי אם הוא יעיר לו על זה. כשהוא היה שואל אותו שאלה בביקור בתעוז, היתה לנמרוד מן המתנה, מן שהייה. זה יכול היה לקחת דקה - וכשיש שקט דקה זה המון זמן. ... ורק אז הוא היה מתחיל בצורה מוסדרת לענות. ואני זוכר שהפגישה הראשונה שהזכרתי לא היתה כל כך נעימה. את הביקורת עשיתי בלילה, בשעה שתיים כשהטנקים עמדו במצב הבטחה שהוא מתחת לכל ביקורת. ואז הערתי את כל הפלוגה ואת נמרוד קראתי אלי. הוא אמר לי שהוא מקבל את כל ההערות וזה לא יקרה יותר. היו לא כל מיני הסגות לגבי הענין הזה. לא לגבי מה שקרה אלא לגבי התכנית שלו להשליט סדר בפלוגה. הוא אמר לי שהוא בהחלט חושב שזו היתה טעות להתחיל לתקן את הדברים בשלבים כי זה לא ניתן לתקן בשלבים. אז חותכים חד - או שלא מצליחים.

בפלוגה זו הוא הגיע לרמה שרצה. לא בדרך קלה. הוא שילם על זה הרבה מאד. בזה שהוא הרבה פעמים נהג אחרת כפי שהיה נוהג אם היה צריך לספל באנשים לא דווקא במישור הצבאי. אבל כמפקד הוא הגיע לרמה שהוא רצה. אך הדבר החשוב ביותר זה שהפלוגה, אף שהיא לא עברה בקלות מסגרון מנהיגות אחד לסגרון מנהיגות חדש - אהבה אותו. היו מצבים שהפלוגה כעסה עליו ועל הדרך שבה הוא ניהל את הפלוגה ללא פשרות, בדרך שהוא רצה. פה אני רוצה לספר דוגמא שהיתה מאפיינת אותו בגלל שהיה איש עקרונות: בעלייה מן הקור שבו הוא היה מ"פ היה צריך לעשות מסיבה. נהוג היה שכל פלוגה עושה מסיבה לפני שהיא עולה מן הקור. והפלוגות מזמינות את המג"ד למסיבות. שאלתי את נמרוד: "תהיה מסיבה?" אז הוא אמר לי: "לא. לא תהיה מסיבה כי החבריה כועסים עלי. הם כועסים עלי בגלל קור עבודה." שאלתי אותו: "אתה מתכוון לעשות משהו?" אז הוא אמר לי: "לא. המסיבה פחות חשובה לי מהעקרונות."

הפלוגה השנייה שהוא קיבל היתה צמ"פ (אימון צוות, מחלקה, פלוגה) ופלוגת צמ"פ היא אתגר מספר אחד למ"פ ובעיקר בחטיבה. זו תחרות בתוך הגדוד ותחרות בתוך החטיבה ויש משמעות עליונה להצלחה בתוך התחרות הזאת. וזאת מרמת הצוות ועד רמת הפלוגה כאשר בהחלט מי שאחראי להצלחה זו המ"פ. רצה הגורל או מי שמתכנן את הדברים האלה ואין לנו שליטה על כך, שהפלוגה היתה פלוגה בעייתית. היו הרבה בעיות טכניות והיו הרבה בעיות משמעותיות. חשבתי שישנו שלב מסורתיים שנמרוד עומד להשבר בגלל הבעיות האלה. שוחחנו הרבה מאד על הבעיה. שוחחנו הרבה מאד על המצב שנוצר כתוצאה מהקשיים בעבודה בדרך זו. קשיים מאד מיוחדים. היו שיחות נוקבות מאד וקשות מאד ובהן חשתי שנמרוד יעבור לקור פשרני משום שחשבנו בשלב מסויים שבגלל הקור הקשוח שהוא מנהיג, הפלוגה עוברת בקושי את המשבר. הוא אמר בפירוש גם לי וגם מאוחר יותר בשיחה עם המח"ט שהיתה לנו, לנמרוד, למח"ט ולי. הוא אמר שאם הוא יצטרך לשנות את קור העבודה בפלוגה בשביל שהפלוגה תעבור את המשבר, אז הוא מוכן לוותר על התפקיד. המח"ט היה תא"ל רותם והוא הכיר אותו הכרות קודמת, אני חושב מאשקלון. הוא אהב אותו באופן אישי מאד, מאד. וזה, דרך אגב מאפיינ את כל מי שעבר על יד נמרוד והכיר אותו קצת מקרוב הכרות מעמיקה יותר. הוא היה בחרר שמיד אהבו אותו. ובלי שום ספק היה הרבה מאד מן ההצלחה ומן העזרה לעבור את המשבר בגלל שהמח"ט אהב אותו ולכן הוא קבל חלק מן הדברים, את העקרונות שלו כמו שהם, על אף שדעתו היתה שונה. אני חושב שבענין זה נתתי בטוי לנושא שקוראים לו איש עקרונות.

ובענין שכר ועונש אציין דוגמא אחת. כקור מאפיין של עבודה היה לו יחס מיוחד לפקודים - וזה לא משנה מה היתה דרגתם ומה היה תפקידם בפלוגה - אם היו טובים והלכו לפי הקור שלו או היו רעים לפי דעתו, ולא הלכו לפי הקור שלו. הוא התייחס אחרת והוא גם אמר שהוא מתייחס אחרת - לי ולהם - אל כאלה שלא היו בסטנדרטים שלו. היו פקודים - חיילים, מטקייים וקצינים אצלו בפלוגה שהיה שלב מסויים שהוא העריך אותם והיתה לו חוות דעת טובה מאד עליהם. הוא אפילו אהב אותם. אבל כשהיה לו משהו נגד פקוד כזה, אז הוא העמיד אותו לדין. לא היו לו פשרות בענין הזה. דוגמא אחרת של שכר ועונש - וזאת אולי הדוגמא החותכת ביותר - זה שהוא ידע להעניש את עצמו באותה מסגרת ולפי אותם הקריטריונים שהיה מעניש את הפקודים שלו. כאשר הוא הרגיש שהוא לא בסדר במשהו, היה לו תמיד הכוח לבוא ולומר את הדברים.

במסגרת תפקיד של מי"פ ישנם כמה דברים שמאפיינים את סך הכל העבודה. דבר ראשון היא הדרך שבה מנוהלת הפלוגה. השליטה בפלוגה, הכרות של האנשים, הבעיות האישיות שלהם, טיפול בבעיות אלו, נסיעה לאנשים הביתה כשיש להם בעיות סעד, ביקור אצל הורי החיילים - זה בפירוש פונקציה של מנהיגות. הוא הכיר כל סנק בפלוגה. היה נותן סקירה בה היה קורא לכל סנק במספרו והיה יודע את כל הבעיות והתקלות של אותו סנק ואם היתה איזו בעיה אופיינית הוא היה מכיר אותה. ולא קרה אפילו פעם שהוא צריך גם באופן מפתיע לתת חוות דעת על מה שקורה אצלו, שלא היה בקי באופן מוחלט מה שקורה, בבעיות הסנקים או בני אדם. החלק השני שמאפיין מפקד פלוגה זו הדרך בה הוא מעביר אימונים ושולט בפלוגה בקשר חוץ. בענין הזה אני יכול לומר בפירוש כי נמרוד ניגן על פלוגת סנקים. הוא היה יושב על הסנק שלו ונותן פקודות בקשר חוץ, פקודות מאד ברורות, פקודות מאד תקיפות. וזאת היתה הרגשה נהדרת לראות פלוגה מתפקדת תחת פיקודו. הוא פשוט ניגן עליה. היה לו גם סגנון אופייני מאד בדיבור בקשר חוץ. יושב פה מי"מ שלו שאימץ לו את ה"סוף" של נמרוד. כל הגדוד ידע שהוא מחקה את ה"סוף" של נמרוד. היה זה "סוף" מיוחד מאד.

בקשר להופעה החיצונית דיברו פה הרבה מאד. אני חושב שכל מה שאמרו זה נכון. ואני חושב שזה גם חשוב מאד. נמרוד דאג מאד להופעה החיצונית שלו. לא תמיד היא היתה הופעה חיילית כמו שהוא דרש מכולם, בזה היה לו כנראה באיזשהו מקום "סוויץ" שהוא היה סוגר אותו בשלב מסויים. נמרוד לא וריתר לחייל שהלך עם כפתורים פתוחים, אבל הוא לא היה מסוגל לסגור יותר משני כפתורים בחולצה מהחגורה וצפונה, בשום פנים ואופן. אני חושב שאם הוא היה סוגר, זה היה מוריד מההופעה החיצונית שלו. כבר התרגלנו לראות אותו כך ואני חושב שאף אחד לא העיר לו על זה - אפילו לא המח"ט.

עכשיו חשוב לעבור לנמרוד האדם. קראתי את התיק הזה שנמצא על ידי ובאחד המכתבים שנמרוד כותב הוא כותב במשפט קצר דבר שהוא בהחלט נכון ומאפיין אותו והייתי אומר את הדברים אולי גם מבלי לקרוא אותם: נמרוד האדם הוא לא היה נמרוד החייל. נמרוד האדם היה נמרוד שהתחפש לחייל. האמת היא שמאחורי המדים, מאחורי הקשיחות של המפקד, מאחורי המשמעת ללא פשרות - הצטיירה דמות של אדם עם נשמה חמה מאד, עם חיוך כמעט פרמננטי שקנה את כל מי שראה אותו. הצטיירה דמות של אדם שאהב את החיים ואהב את החיים שמחוץ לצבא. אחד הדברים העיקריים והחשובים שהיו לו זה היה חופש. על החופשות הוא נלחם - לא רק על החופשות שלו, גם על החופשות

של החיילים - אבל עכשיו אני מדבר על החופשות שלו. לא היה דבר שהוא בלחם עליו בכל הנושא שבקרא תנאי שירות כמו על החופש. בענין הזה הוא לא היה פשרני ולא וריתר בשום פנים ואופן - כמובן לא בתנאים שזה פגע בתפקידו. אחד הדברים שהוא חשב כי אסור לפגוע בהם בשום פנים ואופן אצל כל החיילים ששירתו בבסיס היה החופש. וזה לאו דווקא מפני שהוא חשב כך כמפקד אלא כי הרגיש כך כאדם. הוא אהב את עמליה, אהב מאד את הבית, אהב את המשפחה. שוחחזר המון על הדרך שבה צריכה להיות מנהלת המשפחה. הוא זורא רצה להקים משפחה. היו לו קרובים ברורים של משפחתיות. הוא דיבר על זה הרבה. יצא לנו לדבר על זה כחברים גם כשהיה הפקוד שלי. אני חושב שהוא ראה את זה באור היפה ביותר והנכון ביותר שאפשר לראות מה שבקרא משפחה. הוא אהב את החופשות, הוא אהב את הטיולים, הוא אהב את הבלוי בחיק המשפחה ועם עמליה. הוא היה מדבר על זה הרבה. אולי לא עם כולם, אבל איתי יצא לו לדבר על זה הרבה. זה היה במרוד האדם.

הוא היה בלי ספק משתחרר בסוף תקופת השיחרור שלו. הוא אמר לי את זה כמה פעמים. אני ניסיתי לשכנע אותו שלא יעשה את זה. אני אמרתי לו ואני בוודאות חושב שזה נכון - שהוא מהר מאד יהיה מגייד בשריון. שהוא מהר מאד יתקדם ויגיע מהר מאד לסיפוק מאותו סוג של סיפוק שהרגיש כשהוא היה מ"פ. והיה לו הרבה סיפוק כמפקד. אבל הוא אמר לי שזה לא אתגר בשבילו. הוא אמר לי: "היה לי אתגר להיות מ"פ. רציתי להיות מ"פ. ידעתי שכמ"פ אני אתפתח בהרבה מאד כיוונים שלא הייתי מתפתח בהם, במובן של אחריות ומסירות והכרת אנשים". מאוחר יותר כאשר נפרדנו - והיתה לנו שיחת פרידה ארוכה מאד כשסיים את תפקיד המ"פ - הוא חזר ואמר דברים אלה. הוא גם אמר שמה שהוא חשב שהוא יוכל לקנות בעצם עשיית התפקיד של מ"פ, הוא הצליח לקנות. אין לי ספק שהוא היה משתחרר. אני לא יודע בדיוק לאן היה פונה כשהיה משתחרר, אבל זה היה החלום שלו. אולי הוא היה מרגיש אחרת אלמלא שירת בסיני. השירות בסיני - על אף שהוא ראה בו חלוציות - ניתק אותו מהבית, מהמשפחה ומעמליה וזה הקשה עליו מאד. וזאת בגלל שהוא היה בחור משפחתי.

נפרדנו וליוריתי אותו בתפילה שאכן הוא ישרת במקום הקרוב לבית. מקום שבו יוכל לפצות את מי שרצה לפצות, גם את המשפחה וגם את עמליה, על התקופה הארוכה שבה הוא חי אחרת מכפי שרצה. היו לו מלחמות גדולות. יושב פה נתקה. הוא היה אצלו פעמים אחדות. הוא רצה להיות אצלו קצין אג"ם, קרוב לבית. אני חושב שהוא התאים לתפקיד זה. בסופו של דבר זה נחתך אחרת והוא הלך לשרת במקום שהוא רחוק יותר מסיני כי לא היה בו שדה תעופה. זה דווקא נחתך אחרת מכפי שהוא רצה.

נפגשנו מספר פעמים במסיבות של קציני הגדוד. עם בגדים אזרחיים. נפגשנו גם במסיבת הנישואים של איתן סגל ז"ל (גם הוא חניך המחזור הראשון של הפנימיה הצבאית בהרצליה, מ"פ באותו הגדוד וחברו של נמרוד). היה משהו מיוחד בהופעה של נמרוד מחוץ למסגרת הגדוד. אהבתי לראות את נמרוד מופיע תמיד עם עמליה. תמיד אחד ליד השני כמו זוג יונים. הם כל כך התאימו אחד לשני. הם היו לדעתי דבר שהשלים אחד את השני בעצם ההופעה שלהם בכל מקום. נפגשנו במסיבת הגדוד, נפגשנו אצל איתן ז"ל, נפגשנו אצל דובי שהיה הסגן שלי. בכל ההופעות האלה, תמיד אותו הדבר והיה מהנה לראות את זה.

היתה לנו פגישה נוספת. במסגרת האימונים היה לנמרוד אובדן ציוד והוא ביקש לבוא ולהעיד עדות ארפי. בבית הדין אמרתי בדיוק את אותם הדברים שחשבתי והרגשתי וידעתי על נמרוד כמפקד וכמפקד על פקוד. בגמר הדברים שלי התובע דיבר, שהוא האיש הרשע בבית המשפט. הוא פתח ואמר שהיה כדאי לנמרוד לאבד את הציוד בשביל לבוא לכאן ולשמוע את הדברים האלה... ואני בהחלט אמרתי דברים שהם שייכים לנמרוד ושמגיע שיאמרו עליו.

... על זפילתו של זמרוד שמעתי בימים הראשונים של קרב הבלימה. זה היה ביום הראשון שהגיעו אלינו הרשימות על הזופלים. הייתי אז במפקדה של ברן ולשם הגיעו הרשימות. שמעתי את שמו של זמרוד - ולא יכולתי להשלים עם זה. הרגשתי גם שאני

לא יכול להיות עם אף אחד באותו רגע. פרשתי הצדה והרגשתי שאני צריך לרגע אחד להתייחד עם הדמות הזאת. אני יודע שכל מי שאני משוחח איתו מהאנשים שיחד בלינו תקופה עם זמרוד לא מסוגל, כמו כולנו, להשלים עם הכאב הזה. זהו כאב קשה מאד. זהו כאב שכאשר אנחנו חושבים עליו, קשה לנו להשלים איתו. אני רוצה כאן לציין את המיוחד הזה בגלל שנמרוד היה דמות מגנטית כמו שמישהו אמר. אשתי למשל, אמרה לי מספר פעמים מאז: "כל החברים שנפלו, אני משלימה עם זה לאט-לאט. אבל כאשר השם של זמרוד עולה, אני לא מסוגלת להאמין שנמרוד נפל...". זאת מן דמות מגנטית שהיתה נחרסת בזכרונו של מישהו וזה היה קשה מאד להפרד ממנה...

זמן מה מאוחר יותר עוצר במרוד את הטנק שבו רפי היה איש צוות ועולה עליו.
סביר להניח כי הטנק הקודם שלו נפגע, אך על כך אין לנו שום עדויות ברורות.
במרוד נוטל את הפיקוד על הטנק, הופך אותו לטנק של המפקד ע"י תליית שלטי המ"פ
וממשיך לפקד על פלוגתו מהטנק הזה. הפלוגה לוחמת כל הלילה ללא הפוגה עד
הזריחה. בשעה חמש בבוקר נפגע הטנק פגיעה ישירה, איש צוות אחד נהרג, אחר נפצע
קשה והשלישי נפצע פצעים בינוניים (רפי). במרוד והנהג היו היחידים שלא נפגעו.
במרוד מחליט שעליו להמשיך להלחם למרות שהטנק נפגע. מספר רפי: "זה קשה להלחם
בכזה מצב כאשר יש בטנק הרוג ופצועים", אך במרוד ממשיך. הוא תחילה מטרוח
טנקים אחרים של פלוגתו, מתקן את הפגיעות: ימינה, שמאלה, הגבה, הורד. יותר
מאוחר, כאשר המצב מחמיר, הוא מחליט כי גם הטנק שלהם יילחם. הוא עצמו הופך
לתותחן ויורה אש כבדה בתותח ובמקלע. בשעה תשע מגיע הרכב לפנוי פצועים. בשל
חוסר מקום הם נוטלים עמם רק את הפצוע קשה. ההרוג והפצוע בינוני נשארים בטנק.
במרוד ורפי מעבירים את הפצוע לרכב הפינוי. כאשר, לימים, קבלנו את חפציו
האישיים של במרוד, מצאנו ביניהם את קופסת הסיגריות שלו מוכתמת בדם. סביר
להניח כי היו אלה כתמי דם של הפצוע. לפי שמעות וסברות אחרות כאשר במרוד עלה
על הטנק השני, הוא היה פצוע וייתכן שכתם הדם על הקופסה הם שלו. פרט זה לא
הצלחנו לברר עד היום.

שאלנו את רפי כיצד התנהג במרוד באותם הרגעים. על מה דיבר, על מה חשב? רפי
סיפר: במרוד היה עסוק בשלו. הוא לא דיבר איתי כלל. הגשתי לו מפות ולקחתי
חזרה את המפות. הגשתי מפות ולקחתי חזרה את המפות... עוד סיפר רפי כי באותם
הרגעים לחמו כ- 700 מ' מזרחית לתעלה וכי מהטנק שלהם ראו בבירור את גשר פירדאן.
מאוחר יותר נודע לנו מפי נתן, הסמג"ד כי הגדוד לא הגיע בדיוק למקום המיועד
וכי הוא סטה מעט מדרכו שלא בכוונה.

בשעה עשר בבוקר ביום אי במרוד נפגע מכדור או רסיס שעברו באוויר כאשר
במרוד עומד זקוף בצריח. זאת אחרי שהיה 54 שעות על הרגליים ואתנו 20 שעות
של לחימה רצופה. לאחר מכן הטנק חזר לבקודת איסוף ושם פינו את גופתו של
במרוד. איננו יודעים באיזה חלק בגופו בדיוק במרוד נפגע. הרופא שראה את
הגופה סיפר אחר כך למישהו שלא ביכרה בגופו כל פגיעה ושהוא צראה כמו ישן.

בדיעבד הודינו לרפי שלקח יוזמה והחזיר את הטנק לבקודת פנוי נפגעים כי
אחרת היינו מתנסים במריסת עצבים ארוכה וממושכת בה לא היינו יודעים על
במרוד דבר וחצי דבר וגופתו לא היתה מובאת לקבר מיד.

לא הצלחנו כאמור לקבל תשובה על הלך מחשבותיו והרגשותיו ברגעים האחרונים.
מצאנו בחמה פורתא בדבריו של המג"ד שסיפר: "בקטע זה שעמדנו אנחנו - שום
יחידה מצרית לא התקדמה, בלמנו אותם לחלוטין. רק אחרי שהוחלפנו ע"י כוחות
מילואים, נסוגו כוחותינו - ואני לא מבין למה..."

היינו מאד רוצים להאמין ולקוות שהזכרון האחרון אשר לקח עמו היה כי הוא
ממלא את אשר הוטל עליו ומה שלדעתו ציפו ממנו כי ימלא...

בנים יקרים,

עשרים ושנים חדשים עברו מאז אבדנו אהבכם. 22 חדשים של כאב עמוק, הרגשה אבדן שאין לה ניהומים, געגועים שאין להם תקוה. 22 חדשים כנג 22 שנים בהן הייתם איתנו והענקתם לנו אושר ושמחה חיים שאין להם שיעור.

התאספנו כאן היום בכדי לקרוא לתורשה זו על שמכם ולהקדיש אותה לזכרכם, אותו אנו נושאים בלבנו יומם ולילה. כאן, בחורשה זו, נפגש אנחנו הורייכם, כשהכאב והעצב מאחדים אותנו ויוצרים את האשליה - ולו קצרה - כי אתם-אנחנו טוב יחד וכי הימים הטובים חזרו שניה. בצל העצים היפים והזקופים, כמוהם כמותכם, נחראה, נשוחח, נחליף זכרונות. בצל העצים האלה ישבו גם אחרים, חברייכם וידידיכם משכבר הימים, וכן הקהל הרחב, אשר ילמד מלוח זכרון יקר זה, כי בנטילתכם ובלחימתכם המוטל לאה א עשייתם את המוטל עליכם ביושר, מסירות ובאמנות ללא גבול - וכך הענקתם להם את האפשרות לטייל, לאהוב ולחיות.

* *

רצה המקרה - או אולי יד הגורל המוזרה - כי בדיוק היום חל יום השחרור של בוגרי הפנימיה הצבאית בני מחזורכם. רבות דברתם על יום זה, יום השחרור, עוד בהיותכם חניכי הפנימיה הצבאית, ולאחר מכן, בתקופת שרותכם הארוך ב.צ.ה.ל. ראייתם בו עתיד רחוק מאד וחמור חשוב בדרככם. ואכן, לו הייתם איתנו כיום, הייתם ללא ספק מחלכטים אם להשתחרר או להמשיך לשרת. אלא שלמרבה האסון לא זכיתם להגיע ליום זה. ולנו, הורייכם, תחת לשמות היום יחד אהבכם, לא נותר אלא להזיל דמעה נוטפת, אהה מיני רבות...

* *

אין בכוונתי לומר דברים לצידוק הדין. אין, ולא יכולה להיות שום הצדקה ליטול חיים נפלאים כשלכם, חיים מלאי חוכן וחקווה. אך צריך לזכור, כי נפלתם בקרב, במסמר על שלום מדינתכם. הדברים נשמעים מליציים קמעא, אך האמת היא, כי נשלחתם על עצמכם ועל צא כהתיכם הצעירות את אחריות קיומה של המדינה הזאת ושל עמה. כך נהגתם בהיותכם ב.צ.ה.ל., כך לחמתם וכך נפלתם. האם יש אמת גדולה יותר מזו? האם יש זכאים וראויים יותר מכם להכנס בשערי ההסתוריה - וזאת בדמיה המזהירים? צריך עוד להזכיר, כי הכאב צורב יותר, כאשר כיום כלנו יודעים שלא הכל היה כפי שצריך היה להיות וכי נעשו שגיאות חמורות. אם כלנו מלווה ההרגשה, כי אנחנו, הדור הזה ומנהיגיו, לא עשינו הכל שאפשר היה וצריך היה לעשות בכדי להבטיח לכם עתיד טוב ובטוח. והמחיר היה נורא.

* *

דוני, איתן, חנוכי, גבי, אמי ונמרוד. זכרכם יקר לנו מאד והכאב טרי וצורב. אנחנו, הורייכם, נושאים את הזכר הזה בלבוחינו בכל אשר נענה וכך יהיה עד שנעצום את עינינו לנצח. טעם היינו עתה הוא נשיאת דמויותיכם בקרבנו בגאווה, בגעגועים ובאהבה. מי יתן אצבע ויעמוד בנו הכח לכך ונהיה ראויים להחזיק במקדון מקודש זה בכל אשר אנו עושים וחוגים כל עוד נשמה באפנו.

יורשה לי לבסוף להודות לכל אלה ששרחו וסייעו בעשיית מפעל-הנצחה זה, היקר לנו בכל. הודה מיוחדת מגיעה לאנשי קרן קיימת לישראל ולמר יעקב טגול בראשם, לאדרי' יוחנן מאיר, לברוך לוי, לד"ר יוגב, לשק"ם, לאמנים ולכל האחרים, ובעיקר לקהל היפה הזה, אשר זכרם של בנינו יקר לו. הודה למלכם.

רמי גאון.
בשם ההורים השכולים.

באנו היום לחורשה הסרנים כדי להוסיף ציון של מקדש לציוני הדרך והזמן אותו חיו ובהם צעדו ועשו בנינו, חברינו - נמרוד גאון, ירון מרדיקס, איתן סגל, חנוך סנדרוב, גבי רפאלי ואפרים שניאור.

דרך ארוכה ורבה-מעש היתה דרכם, אף שהיא מקוטלת ביריעת חיים קצרה. זהרי זה אף עשר שנים מאז הצטרפו לפנימיה הצבאית שהוזהה הפנית חשובה בחייהם. עשר שנים שלא זכו להשלימן למועד, אך שנות חיים מלאות היו בחדוות נעורים המשולבת ברצינות-המעשה.

בהצטרפם לפנימיה הצבאית, היו בין צעירי ישראל המכשירים עצמם לתפקידי מקוד ביחידות השדה של צבא ההגנה לישראל. ארבע שנים של הכשרה ואימונים עשו בפנימיה הצבאית בה נתחשלה אישיותם והתעמקה חברותם. בה קנו מדות אישיות מכוונות בצד ערכים לאומיים. בה למדו להכיר ולהזדהות עם דברי ימי ישראל ומלחמותיו, וקנו וקימו עליהם את אהבת ארץ ישראל ונצירתה הלכה למעשה.

ארבע שנים נוספות עשו בצה"ל. היתה זו תקופה של התערות והשתלבות ברוב הברזל, בחיל הרגלים ובחיל השריון. שבועות וחדשים רבים של הכשרה ואימונים, שהביאו להעמקה הידע המקצועי ולהישולם האישי כקצינים-מפקדים. תקופות והתקידים שונים, בהם הצליחו לפקד על יחידות ואנשים ולהביא להשגים בכל אשר הוטל עליהם, אותו עשו במסירות ובאחריות.

צעירים וראשונים היו וחמיד הלכו לפני המחנה, כאשר מלוות אותם משפחותיהם באהבה, בחרדה ובגאווה. המשפחות - ובעיקר האמהות והאבות - אשר נשאו במלאכה החשובה של גדולת, הדרכתם והכוננתם עדי היו לאנשים. שונים היו השעה בחכונותיהם, באישיותם ובמראיהם והם הגיעו, כל אחד בדרכו שלו, כאשר אחדות המטרה מכוונת את מעשיהם X והישגיהם.

ראשונים וטובים, בני המחזור הראשון היו, ונמנו על חוד החנית של יחידות השדה של צה"ל עה באה עלינו מלחמת יום הכפורים. אכן זו היתה המלחמה שלהם. בגופם עצרו בעד מפולה קשה וסוככו על מדינת ישראל באחת משעותיה הקשות ביותר. וכאילו חלקו ביניהם את המעמסה הכבדה, היו נמרוד, ירון וחנוך בראש אנשיהם מנהלים את קרבות הבלימה בדרום ליד התעלה, בעוד שאיתן עשה בחבורת הפיקוד של כוחות צה"ל בסיני, היה גבי בקרבות שריון אף מול האויב הסורי ברמת הגולן, ואפי עשה במערכה הקשה במרומי הר הרמון.

מעטים מול רבים היו. מעשיהם במלחמה היו שלוב נפלא של דביקות במטרה, חוסן גוף ועוז רוח, חכרות טובה והתנדבות סביב מופת המנהיגות האישי. שלמים ובוטחים הלכו אל המלחמה, שהינה הסבחן העליון אליו חונכו, כאשר הם נוסכים בשחון בחייליהם ומתעלים יחד עמם לאמות-מדה גבוהות של בצוע והקרבה, בהעמיטם על כתייהם הצעירות את משא הבלימה והדיפת האויב - המשיכה הנכבדה שבמערכה.

אנחנו מקדשים היום חורשה זו, השוכנת בין צרעה ואשתאול בדרך הרטוב לירושלים X לזכר עולם לחברינו שקדשו את ארץ ישראל בדמם. מדינת ישראל ודברי ימי העם היהודי מלאים ציוני מקום וזמן וחיום אנו מעטיקים שרשים נוסמים בחורשה האילנות השוכנת במקום בו צמח וגדל שמסון, שהיה לשמל הגבורה היהודית. לא חטה המערכה. מדינת ישראל ניצבת מול אתגרים ופכנות בחזית הבטחונית כבחזיתות אחרות, בהן החברתית והכלכלית. אף נחגלו בחוכנו בקיעים מדאיגים. עלינו יהיה לשאוב עוז ותקצומות ממעשי הבנים ולבנות גשר איתן מן העבר אל עתיד טוב יותר. תהיה חורשה זו בשוי לחיים הנמשכים של עממישראל בארצו וזהרי אנו כלנו, עם ישראל, מדינת ישראל וצה"ל, חייבים לבנים שנפלו חוב של כבוד. מוטלת עלינו החובה להתחשל ולהתעלות על מנת לחיות ראויים לחיות לאור מופת מעשיהם.

אהוד: נמרוד מסיים את שירתו בפלוגה ועובר לתפקיד אחר. והימים, הימים בין כסה לעשור.

דודי: בשבוע האחרון לפני המלחמה אני הייתי בחופשת שיחרור. נמרוד בא אלי. אני זוכר שנמרוד בא אלי ואמר: "בוא ביגש, בקנה גיטרה." ביגשנו, הלכנו לאיזה חנות בדיזנגוף והוא קנה גיטרה.

רפי: איש צוות הטנק בו נפל נמרוד: ... ביום ששי חימשנו את הטנקים והכינונו אותם לפעולה. ביום שבת בצהריים עזבנו את ההנגרים ובענו לעבר סיני... תוך כדי הקרבות ביום שבת בערב נעצרנו למספר דקות ונמרוד עלה על הטנק. לימים הסתבר לי כי הטנק שלו נפגע וכיוון שכך עלה על שלנו. בלחמנו כל יום שבת בערב. היו קרבות שריון בשריון וככה הגענו לזריחה. ביום ראשון לפנות בוקר היינו באיזור התעלה ונצחתה עלינו הפגזה ארטילרית קשה מאד. נ"טטים, טילים, ארטילריה, טנקים, הכל...

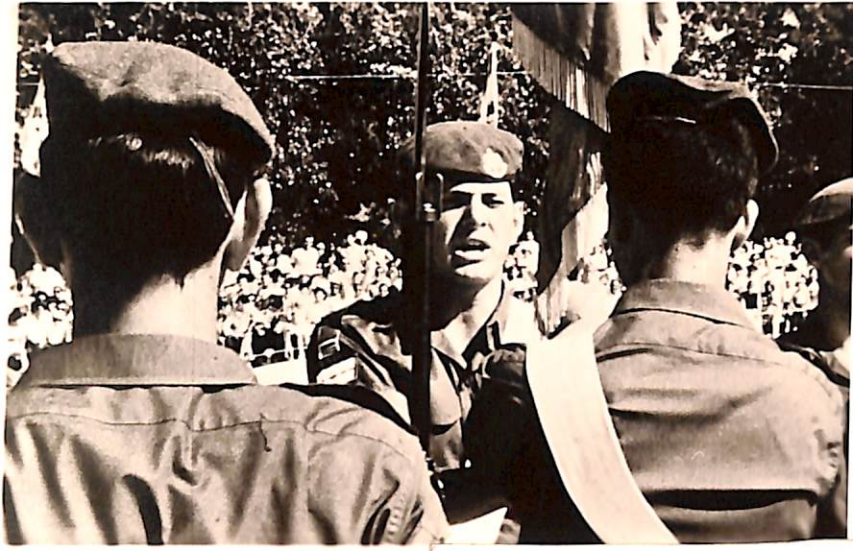
בשעה חמש בבוקר הטנק קיבל פגיעה ישירה. בכנס לנו לתוך הצריח פגז חיש כנראה מטנק של האויב. נמרוד והנהג היו היחידים שלא נפגעו. אנחנו המשכנו בהסתערות כשהגופה בפנים והסמל שנפצע קשה. נתתי לו לשבת במקום שלי בכסא התותחן ואני הפכתי לטען-קשר... קשה להלחם במצב כזה של אנשים. נמרוד השתדל תחילה לטרוח טנקים. להוסיף להוריד, ארוך קצר, ימינה ושמאלה. באותם הרגעים היו גם בעיות של זהו טנקים. לא ידענו אם הטנקים שיוורים הם טנקים שלנו או של האויב. בהתחלה השתתפנו רק בטרוח טנקים אחרים. לאחר שנמרוד החליט שגם אנחנו זירה כבדה. וזה מה שעשינו. נמרוד היה לתותחן ומפקד ואני טען-קשר. כך ירינו. אני מכניס פגז - נמרוד יורה; אני מכניס פגז - נמרוד יורה. כך המשכנו להלחם. אני מתאר לי שהיו פגיעות שהשמדנו מטרות. ירינו מקלעים וירינו כבדה, מקלעים וכבדה. תוך כדי הקרבות אני ונמרוד כמעט לא דיברנו בינינו. הוא היה עסוק בשלנו. כל פעם הגשתי לו מפות, לקחתי חזרה את המפות, הגשתי לו ולקחתי חזרה... בשעה 10.00 נמרוד נפגע... חשוב להזכיר וזה ידוע לכל שמפקדים בשריון חייבים להיות בחצי גוף כלפי מעלה. מה שקרה שכדור שעבר באוויר או רסיס, נמרוד נפגע מזה. זה כנראה פגע לו באיזור הראש או בחלק העליון של הגוף... גיא: שמעתי את שמו ולא יכולתי להשלים עם זה. הרגשתי גם שאני לא יכול להיות עם אף אחד. באותו רגע פרשתי הצדה והרגשתי שאני צריך לרגע אחד להתייחד עם הדמות הזאת...

משה: בכנסתי להלם והפסקתי לתפקד לכמה שעות. אני עוד זוכר שעמדתי על הטנק ולא הייתי מסוגל לתת פקודות בכלל. עד שעוד פעם נכנסו למגע עם המצרים וזה נשכח.

גיא: אני יודע שכל מי שאני משוחח איתו מבין האנשים שבילינו יחד תקופה עם נמרוד, לא מסוגל כמו כולנו להשלים עם הכאב הזה. זהו כאב קשה מאד. זו היתה דמות מגבטית שהיתה נחרטת בזכרונו של מישהו וזה היה קשה מאד להפרד ממנה...

אהוד: נמרוד גאון שנפל בקרבות שהתנהלו עם השריון המצרי ביום הכיפורים הותיר לא רק כאב בלב מפקדיו ומכיריו. הוא הותיר אחריו דמות רבת גוונים, בלתי מפוענחת לכאורה. אולי המעברים הקיצוניים והמהירים שבין חיי צבא לבין הפוגות בית, שכולן חופשה גרמו להצטיירות של שתי דמויות שונות לחלוטין זו מזו: נמרוד האזרח ונמרוד החייל.

מתוך התוכנית "חיי אדם" ששודרה לזכר נמרוד בגלי צה"ל.

סרן גאון נמרוד
(נפל במלחמת יום כיפור – גדוד
(79

נולד : 3/8/1951
נהרג : 7/10/1973

מגיש:
אסף כהן
פלוגת "ארז"
11.4.1994

תוכן העניינים:

גלעד י'ד לשריון'

1. מלחמת יום הכיפורים
2. חטיבה 14
3. תכנית ההגנה "שובך יונים"
4. תחילת המתקפה המצרית
5. קרבות הבלימה של חטיבה 14 (גדוד 79)

הרקע למלחמת יום הכיפורים:

לאחר ההצלחה במלחמת ששת הימים, שקעה הארץ אל תוך אופוריה ש"צהל כל יכול" ושהעליונות שלו מובטחת בכל מצב.

תחושת האופוריה הזו גרמה, כנראה, לשאננות מופרזת אצל אנשי המודיעין ומנהיגי המדינה. על אי ההכרה בעובדות ועל האופוריה המוגזמת, שילמנו במלחמת יום הכיפורים, שהחלה בהתקפת פתע מצרית - סורית ב-6 באוקטובר 1973 ונמשכה עד 24 באוקטובר 1973.

לאחר מלחמת ההתשה הצטיידו צבאות מצרים וסוריה בציוד רוסי רב. כבר ב-1972 החליטו מנהיגי מדינות ערב לצאת למלחמה בישראל (אף על פי שהכירו במגבלות הכוח והיכולת של צבאם).

באביב 1973 החליטו לדחות את המלחמה לסתיו- כך שסוריה תשלים קליטת ציוד חיוני כגון: סוללות טילי קרקע-אוויר וטנקי גישור לצליחת תעלות נ"ט.

המלחמה היתה לא רק בין ישראל ומצרים וסוריה, אלא גם נגד מדינות ערב הרחוקות יותר. במהלך המלחמה הצטרפו לכוחות הלוחמים שתי דיביזיות שריון וחטיבת רגלים עירקית, דיביזית שריון מוקטנת ירדנית וכוחות נוספים ממדינות ערב השונות.

כוחות צה"ל ביססו את סיכויי ההתראה שלהם על עוצמת חיל האוויר, על כוחות כוננות יבשתיים סדירים ועל גיוס כוחות המילואים וכן על הציפייה לקבל בעוד מועד התראה אמינה מן המודיעין.

ניסיונה של חטיבה 14 בקו

חטיבה 14 היתה חטיבה מאומנת היטב, אשר שירתה בסיני ברציפות מאז מלחמת ששת הימים. אחוז גבוה מבין קציני החטיבה התנסה בקרבות מלחמת ההתשה על קו התעלה, לאחר מלחמת ששת הימים. מפקד החטיבה, אלי"מ אמנון רשף, מילא תפקיד זה כשנה. הוא היה מוותיקי הלוחמים בגזרה. ב-3 החודשים שקדמו למלחמה (יום כיפור), שירתה החטיבה בתעסוקה מבצעית בקו מערב סיני. החטיבה היתה בכושר שיא וזאת עקב:

א. תרגיל חטיבתי שבוצע בסוף יוני 73.

ב. הימצאותם בתעסוקה מבצעית, נמשכה 3 חודשים. בתקופה זו בוצעה השתלמות חטיבתית בנושא הלחימה בקו תעלת סואץ, והחטיבה אף עיבדה חומר תורתי בנושא זה. בכל התקופה הזאת בוצעו אימונים שונים לרבות תרגילי חבירה בין פלוגות הטנקים, המעוזים ותרגילי ההסתייעות באש ארטילרית. בחודשים אוגוסט- ספטמבר 73 בוצעו ימי קרב גדודיים עם גייסות רק"ם באופן מלא.

לסיכום יתרונות הפתיחה:

א. כושר שיא.

ב. גיבוש מיריבי.

ג. הכירות מצוינת של השטח.

כל אלה עתידים היו לסייע בידי החטיבה בשעות הקשות ביותר של ימי הלחימה הראשונים ובליל הפריצה לחווה הסינית.

בתחום אחריונתה של החטיבה היתה גזרה באורך של כ-200 ק"מ מאל-בלח שמצפון לאיסמעליה ועד ראס-סודר במפרץ סואץ.

"שובך יונים"

בבוקר ה-6 באוקטובר יצא האלוף גונן ז"ל אל מפקדתו- מפקדת הדרום. בדברים שאמר גונן לאחר הפסקת האש: "בשבת בבוקר תכננו את "שובך יונים". בשובך יונים החטיבה צריכה להיות בעורף כדי לשמש עתודה להתקפת נגד בסדר גודל חטיבתי. חטיבת דן שומרון פחות גדוד אחד, תהיה פרוסה בגזרה הדרומית; חטיבת אמנון ועוד גדוד אחד מחטיבת דן- בגזרה המזרחית; חטיבת החי"ר של אלוש בגזרה הצפונית."

תכנית זו הוצגה ע"י האלוף שרון באביב 1973. אילו היתה ניתנת התראה ארוכה יותר, צריכה היתה להיות ההערכות בתעלה להגיע תוך 36 עד 48 שעות לסדר כוחות זה: 310 טנקים, 17 סוללות ארטילריות, 6 פלוגות חרמ"ש, 2 פלוגות סיור ועוד פלוגות אחרות.

תכנית "שובך יונים" היא תכנית בלימה זמנית, עד שיגויסו כוחות המילואים. תכנית זו אושרה ע"י אג"מ ב-2 במאי.

תחילת המתקפה המצרית

המתקפה המצרית החלה בהנחתה ארטילרית כבדה לכל אורך הקו מכ-2100 קנים במטרה לרכז יעדים. במהלך ההפגזה, וזמן קצר לפנייה, שולבו תקיפות מטוסים על מפקדות ומחנות עורפיים.

עם גמר שלב זה, כחצי שעה, החל שלב צליחת כוחות החי"ר. הסד"כ שצלח בגזרת חטיבה 14 היה בנוי מ-4 דיביזיות חי"ר מתוגברות בגדודי קומנדו. עד שעות החשיכה צלחו כוחות חי"ר בלבד.

תפקידם של גדודי הקומנדו שצלחו ראשונים, היה להשתלט על שטחים שולטים, על כביש התעלה, ולהיות ליד טנקים כדי לסכל ניסיונות מתקפת נגד של צה"ל. תפקידם של כוחות החי"ר, היה לתפוס ולהתבסס בשטח שעד כביש התעלה והסמוך לו. ברוב הגזרות חצו כוחות החי"ר המצריים בשטחים הריקים והמתים שבין המעוזים, תוך שהם מעדיפים בשלב זה לא להתמודד עם המעוזים, אלא לבצע משימתם, וכמו כן לנסות לתפוס את עמדות הטנקים המוכנות בעורף המעוזים ולידם.

סה"כ סד"כ המצרים שצלחו במשך היום היה: 8 חטיבות חי"ר ושני אגדי קומנדו (חלק מהקומנדו הונחת במסוקים, בעומק שטחינו).

החל משעות החשיכה (18:00 לערך) הוחל בשלב השני העברת הטנקים והנגמ"שים, וזאת לאחר שנגמרה פתיחת הפרצות בסוללה. העברת הטנקים התבצעה בשלב הראשון על גבי דוברות ולאחר מכן על גבי גשרים. כוח הטנקים שעבר בגזרה המרכזית כלל את שני גדודי הטנקים החטיבתיים (22 טנקים לכל גדוד) ואת גדוד הטנקים הדיוזיוני (31 טנקים), סה"כ 97 טנקים לכל גזרה דיוזיונית. טנקים אלו היו מסוג T-54. תפקידם של כוחות שריון אלה היה להגן על מאחזי הכוחות שהתבססו בשוחות אישיות ליד כביש התעלה, לענות על התקפות נגד של צה"ל, ובשלב מאוחר יותר, להשתתף בהרחבת ראש הגשר עד לכביש החת"מ.

קרבות הבלימה של חטיבה 14 (גדוד 79)

ב-6 באוקטובר ובבוקר ה-7 באוקטובר היה עיקר נטל בלימת האויב מוטל על כתפי האוגדה הסדירה שהיתה בסיני, אוגדתו של האלוף אברהם מנדלר. על חטיבה 14 הוטלה אחריות לגזרה המרכזית. כשהחלה ההרעשה הארטילרית המצרית, היו הגדודים עדיין בשלב ההתארגנות, מיד יצאו לדרך אל עבר עמדותיהם, ה"רמפות" שבין המעוזים, וזאת על פי "שובך יונים". עד שהגיעה התגבורת, ניהלה חטיבה 14 את עיקר הלחימה מול האויב הצולח. כאמור, גרסת תכנית "שובך יונים" היא שעם תחילת הצליחה המצרית יעכבו המעוזים את המצרים ככל שיוכלו. במקביל לפרוץ השריון קדימה מקו המעוזים, יתפוס עמדותיו המוכנות על ה"רמפות" ויהדוף את הצולחים חזרה אל התעלה. אלא שהתכנית לא עלתה יפה. לא זאת בלבד שהכוח המצרי לא נהדף, אלא שהוא החיש התקדמותו.

בקרבות שהתפתחו במשך הערב והלילה הראשון ללחימה, נשחקה אוגדת מנדלר ואיבדה יותר ממחצית הטנקים שלה. חטיבה 14 כמעט ונכחדה כליל, ונותרו ברשותה רק כ-20 טנקים, חלקם פגועים או מקולקלים.

הקשיים בהם נתקלה החטיבה:

שלב הבלימה החל בתנאים קשים מאוד לחטיבה, הן בשל ההתראה המודיעינית הקצרה שניתנה, והן בשל ההגבלה שהטיל הפיקוד, שלא לקדם טנקים עד שעה 4:00, וזאת כדי לא לגרום להסלמה. רק לאחר שעתיים, נכנסו כוחות החטיבה למגע ממש עם המצרים. לפיגור זה בלוח הזמנים, אשר נכפה על החטיבה מכורח הנסיבות, היו השלכות חמורות. במשך השעתיים הראשונות ללחימה, הצליחו המצרים להעביר כוחות גדולים לגדה המזרחית, להיערך במגנני נ"ט יעילים ולהציב מארבי קומנדו על הצירים המובילים למעוזים ול"רמפות". תכנית "שובך יונים" קבעה שבקו התעלה יתפרסו 2 חטיבות, אך בפועל, רק חטיבה 14 היתה פרוסה, עובדה שגרמה לפיזור כוחות קטן מדי לאורך של 200 ק"מ ולדילול המערך.

המצרים חדרו בחללים שבין המעוזים. המעוזים לא הצליחו לעכב את המצרים. לא זאת בלבד, אלא שמבחינה מסוימת היו המעוזים גורם מכביד. החטיבה הפרישה כוחות משמעותיים לצורך חבירה עם המעוזים. כתוצאה מניסיונות אלו, נפגעו טנקים רבים ונמנעה אפשרות לרכזם למאמץ בלימת הוכח הצולח. החטיבה נאלצה לפזר את כוחותיה ליחידות קטנות (אפילו מחלקות). במשך שעות, ניסתה מפקדת החטיבה לאתר את המאמץ המצרי העיקרי - אך לשוא, כיוון שלא היה מאמץ מצרי מרכזי. בתנאים אלו לא יכלה החטיבה ליישם את יתרונם בקרבות תנועה והבקעה בהיקף

נרחב. תחת זאת, נאלצה החטיבה להיגרר ללחימה סטטית בכוחות החייר ובמגני נ"ט.

השריונאים של צה"ל הופתעו הן מהכמויות העצומות של טילים ובזוקות, שנשא החייר המצרי, והן מייעילותם הקטלנית של כלים אלה. הכוחות לא היו מוכנים ללחימה מהסוג הזה, הן מבחינה תורתית, והן מבחינה פסיכולוגית. הצלחת המצרים בהפעלת הכלים האלה גרמה להלם בקרב השיריונאים. רק מקץ כמה ימים למדו להעריך את הסכנה כראוי, ולהתחמק ממנה. קושי אחר בעל היבט פסיכולוגי, נבע מעצם העובדה, שלאחר תקופה ארוכה של רגיעה שקדמה למלחמה, לא היו מוכנים הלוחמים נפשית ללוחמה כוללת. כמה שעות לאחר שהחלה הלחימה, היו מפקדים וחיילים רבים משוכנעים שמדובר במתקפה מקומית מוגבלת או ב"יום קרב" נוסח מלחמת ההתשה.

הכוח הארטילרי שעמד לרשות החטיבה היה מצומצם ביותר מול אלפי קני ארטילריה מצריים. עובדת העדר ארטילריה, העניקה לחייר המצרי עדיפות מול השריון הישראלי. בשעות הראשונות ללחימה היה נראה כי הכול הולך עפ"י התכנית, אך המציאות היתה עגומה ביותר. הואיל והטנקים פעלו במסגרות קטנות ביותר, נוצר צינור דיווח ארוך שעבר דרך הפלוגות והגדודים. עקב כך התהווה פער דיווח של שעה עד שתיים.

התמונה האמיתית החלה מתבהרת למפקדת החטיבה רק בהדרגה ובאיחור ניכר. לחטיבה הסתבר כי הטנקים שנעו אל התעלה עלו בזה אחר זה על מארבי קומנדו והחייר המצרי. הללו היו מצוידים בנשק נ"ט אפקטיבי ("סאגרים" ובזוקות R.P.G.). תוך השעות הראשונות של הלחימה, נפגעו טנקים רבים ואחרים הסתבכו בקרבות חילוץ נפגעים וניסיונות להיחלץ מהמארבים המצריים ובמאמצים לאתר טנקים תועים וליצור מסגרות חדשות.

חמור ביותר היה מצבו של גדוד 9, שיצא לסייע למעוזים בגזרתו, הגזרה הצפונית. חלק מן הטנקים שקעו בביצות. כמעט כל הטנקים הושמדו. גדוד זה חדל מלהתקיים. בשעה 23:00, כשהתבררו מימדי האבדות, ביקש המח"ט ממפקד האוגדה תגבורת, וקיבל את גדוד 196 מבלי"ש.

לאור חומרת המצב, נאלצה החטיבה להזרים ללחימה באופן מיידי כל כוח שיגיע אליה מודרג וטיפין טיפין. שאיפתו של המח"ט, בשלב זה, היתה להגיע למצב, בו יוכל לפעול בגזרות משנה גדודיות.

כיצד נפל נמרוד?

גאון נמרוד ז"ל נפל במלחמת יוה"כ בחזית המצרית.

ביום שבת, 6.10.73, יצא הגדוד של נמרוד למשימתו בתעלה. בשעות אחה"צ נתקל הגדוד בכוח קומנדו מצרי, ועל נמרוד ופלוגתו ניתנה המשימה להשמיד את חיילי הקומנדו המצרי. הלחימה החלה, זו היתה לחימה קשה מאוד, ואף הפלוגה נאלצה לדרוס חיילים מצריים ע"י טנקים. לאחר זמן מה של לחימה נפצע נמרוד מפגיעה בטנק ונאלץ לעוזבו ולעבור לטנק אחר, משם נטל את הפיקוד על הפלוגה בחזרה. כל הלילה ועד הבוקר, היו חילופי אש והלחימה לא נפסקה אפילו לרגע. ב-5:00 בבוקר נפגע הטנק שבו היה נמרוד, פגיעה ישירה, ורק נמרוד והנהג לא נפצעו. נמרוד החליט שחייבים להמשיך בלחימה, לכן הוא היה בתפקיד תותחן והנהג הוסב לתפקיד קשר-טען. הקרב המשיך, וב-10:00 בבוקר, לאחר 20 שעות לחימה, נפגע נמרוד מכדור או רסיס בפלג גופו העליון שבלט מן הצריח, ומת.

גאון נמרוד ז"ל נפטר ביום הראשון של המלחמה.

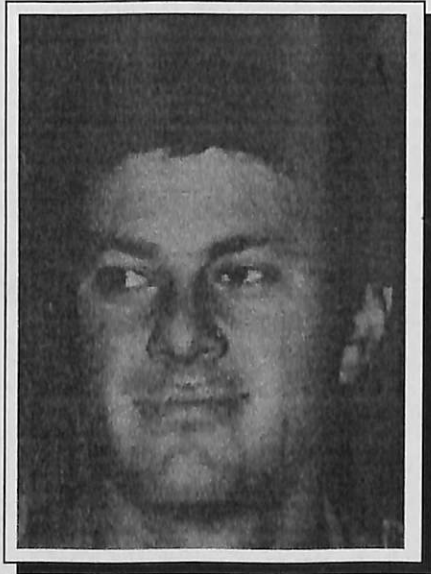
עמותת "יוד לשריון" בלטרון

מ.א. 2078354

סרן גאון נמרוד ז"ל

בן אדית ורפאל

נולד ב-קִיבוץ גבולות
03/08/51

קיבל בחיל השריון

נפל ב-07/10/73
יא תשרי תשלד

בשרותו ב-גד 79
מלחמת יום כיפור
סיני ותעלת סואץ

נקבר ב-אשקלון - מגדל

לנגן בגיטרה ולשיר, כתב שירים והקדיש את זמנו הפנוי לקריאת ספרי היסטוריה. הוא היה אנין טעם ורגשן, אהב את היופי ושאף לשלמות, נכסף לחוויות ולנופים קסומים, ונמשך אל אנשים יפי-מראה ויפי-נפש. כן היה בעל מזג נוח ונדיב, שתקן ומאופק. הכל הכירוהו כאדם נאמן וישר-דרך, נאה דורש ונאה מקיים, חברותי ומצניע-לכת. מטבעו היה נמרץ וזריז, חרוץ מאוד ובעל כושר מנהיגות. הוא עבד בהתמדה

המשך ...

נמרוד (נימי), בן אדית ורפאל, נולד ביום א' באב תשי"א (3.8.1951) בקיבוץ גבולות. הוא למד בבית-הספר היסודי בגבולות והמשיך לימודיו בבית-הספר היסודי על-שם ארלוזורוב באשקלון. אחרי-כן סיים את לימודיו בפנימייה הצבאית, שליד הגמנסיה העברית "הרצליה" בתל-אביב. נמרוד היה בוגר המחזור הראשון של פנימייה צבאית זו, תלמיד טוב, חרוץ וממושמע, שהצטיין בעיקר במקצועות הצבאיים. מנערותו היה חובב מוסיקה, אהב

עמותת "יד לשריון" בלטרון

מ.א. 2078354

סרן גאון נמרוד ז"ל

בן אדית ורפאל

היו בה פשרות. היו לו עקרונות של שכר ועונש, שעליהם לא היה מוכן לוותר. פלוגתו הייתה פלוגה ממושמעת מאוד ומסודרת מאוד, והוא עשה כל מאמץ להגיע להישגים גבוהים". באוקטובר 1972 פורסמה ב"ג'רוסלם פוסט" כתבה של כתב צבאי, שתיאר את הדרך בה מנהל נמרוד את יחידתו בימי השגרה של הפסקת האש, וכיצד הוא לוחם באדישות ובשעמום אצל חייליו. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים נשלח עם יחידתו לחזית בסיני והשתתף בקרבות הבלימה נגד המצרים. ביום י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973). נפל נמרוד בקרב שהתחולל על גדות תעלת סואץ, בגזרה המרכזית. גדודו נקלע למארב של חיילי קומנדו מצרים. ועל פלוגתו הוטל לחסל את המארב. המשימה בוצעה במלואה. הטנק של נמרוד נפגע והוא עלה על טנק אחר והמשיך לפקד על פלוגתו. לאחר ליל-לחימה תמים שוב נפגע הטנק פגיעה ישירה, ושלושה מחייליו של נמרוד

וללא לאות וידע לעשות את מלאכתו באמונה. להוריו רחש כבוד והיה להם בן נאמן ומסור. נמרוד גויס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1969, והתנדב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השתלם בקורס מ"כים חי"ר, בקורס למקצועות טנק "פאטון" ובקורס למפקדי טנקים. במהלך שירותו בצבא השתלם בקורס לקציני אג"ם, בקורס לקציני שריון ובקורס למפקדי פלוגות בחיל השריון. מפקדיו כתבו עליו בחוות דעתם: "הוא קצין אחראי וחרוץ, נאמן ומסור, איש צבא למופת וחבר למופת. יש בו שיקול דעת, איתנות ונמרצות. הוא תקיף ואינו מתפשר, מקפיד מאוד על המשמעת ועל ביצוע הפקודות שנתן. דבק במשימות שהוטלו עליו ואהוב מאוד על מפקדיו". סיפר עליו אחד ממפקדיו: "נמרוד היה מפקד קשוח, קפדן ובעל עקרונות, בקצרה - מפקד מצוין ובחיל השריון מפקד טוב הוא מפקד שרמתו המקצועית מעולה. גישתו אל פקודיו הייתה בדרך מיוחדת - שלא

המשך ...

עמותת "ייד לשריון" בלטרון

מ.א. 2078354

סרן גאון נמרוד ז"ל

בן אדית ורפאל

נפצעו. הוא המשיך להילחם
ולירות מתוך הטנק. וכך,
כשעמד חשוף בצריח, פלג
גופו העליון מעל למדף, פגע
כדור בראשו והוא נהרג
במקום. הוא הובא
למנוחת-עולמים בבית-העלמין
באשקלון. השאיר אחריו אב,
אם, אח ואחות. לאחר נופלו
הועלה לדרגת סרן. הוריו
הוציאו לאור ספר לזכרו,
ובו דברי חברים על דמותו,
מכתבים, זיכרונות, דברי
שיר ותצלומים. שם הספר כשם
אחד משיריו: "אני חייל ואל
תבכי ילדה"; ביום הזיכרון
תשל"ד שודרה בגלי צה"ל
תכנית לזכרו, בשם "חיי
אדם".

גלעד

גאון נמרוד ז"ל

גילה אומץ-לב ודבקות במשימה.

ב-6 באוקטובר 1973 שימש סרן נמרוד גאון ז"ל כ-מ"פ טנקים. במהלך הלחימה באזור "נוזל" נפגע הטנק שלו והוא נפצע.

למרות פציעתו עבר לטנק אחר והמשיך בלחימה כל הלילה וביום המחרת.

בתאריך 7 אוק' 73 נפגע שנית ונפל.

במעשיו גילה סרן נמרוד גאון ז"ל אומץ-לב ודבקות במשימה.

חשון תשל"ו

אוקטובר 1975

אברהם רותם, תא"ל
מפקד האוגדה

גאון נמרוד

עמליה,

ואל תבכי לי ילדה

אני שומע שוב ברגעי השלוח
את ג'ניס ג'ופלין שרה בלוז ישן
על בובי מק-ג'יי. רביעה קמרית
מנגנת מוסיקה צלולה מעבירה בי
שוב אותן צמרמורות ענג ידועות.
אבל אני חיל - ואל תבכי לי ילדה.

אני מוסיף ללכת בשביל הצר,
מושך במעלה הדורות רב-החתחתים.
מעלי צפרים, דואות חפשיות
והרוח במרחבים - כמו קוראת תגר,
אבל אני חיל - ואל תבכי לי ילדה.

אהבתי - רגעי זכרונות וגעגועים טרופים.
על השלחן ספורים של צ'כוב, כאבן שאין
לה הופכין. כי אני הוא אדם מחפש
לחיל כפות בכתנת משגעים -
אז בכי לי ילדה על רגעי הבדידות,
על הצפיות על השנים, ובכי על
שני לבבות אוהבים ורחוקים.

מתוך מכתב שיר לעמליה

אליך

כבר הגיעה העת
שנאהב באמת.
שנחפץ רק לישן,
אישון מול אישון,
בלי לרצות להקיץ.
ושחק לבריות
ולעג ללחשים.
נאהב בשתיקה,
נשרף בלחישתה.
כי הגיעה כבר עת
שנאהב באמת ...

לעמליה

אני רוצה שתביני. הימים שלי בפלוגה הם ימים של
התעסקויות במליון דברים קטנים ומרגיזים שתופסים
את כל שעותי, מהשכמה ועד שעת לילה מאוחרת.
הפעילות שלי היא צפופה ושטחית. מעטים הם הרגעים
בהם אני יכול לחשוב, להתעמק בספר טוב, ולהתעניין
בדברים שאני אוהב. מצד שני אני מספיק ריאליסטי
בשביל להבין שאלה יהיו חיי בשנה הקרובה וכי עלי
להשלים עם העובדות האפורות ולהשקיע הכול כדי
להצליח, להוכיח לעצמי שאני טוב מהאחרים, שלמדתי
לקח מנסיוני כמפקד, שאני מתפתח ולומד, אמנם
במישור צר באישיותי, מישור שאינו אוהב כל כך, אבל
אני חייב לשכללו, על מנת לקיים יחידה מסודרת
ומאורגנת, ממושמעת ובעלת מוראל ולתת לפקודים שלי
מקצת סיפוק ואור בשירותם הממושך בסיני. כל הדברים
האלה דורשים ממני להשקיע הרבה ולעבוד קשה, כדי
להגיע לרמה ולסטנדרטים שהצבתי לעצמי.

אלפי נשיות

עמליה, נמלה שלי

... קיים גם העולם השני, הלבן, האידיאלי, של האהובה
והאוהבת, של הבית, של החיים, או יותר נכון של
השעות חסרות הדאגה והאחריות, בהן אתה מתייחד עם
האהוב עליך בלבד, ושבהן אתה משקיע בהתאם לרצונך
ולאהבתך. את הסמל של עולם זה, אהובה, מבינה,
מתפנקת, סולחת על רגעי עייפות, אוהבת להקשיב
ולשמוע כל מלה של פטפוטי אהבה.

אני יודע שקשה, ואני יודע שרגעי האושר הם קצרים,
אך הבה נעמוד במבחן זה, שהעמידה בפנינו המציאות,
אמיצים בוטחים ואוהבים כתמיד.

המון אהבה

4.6.73

ג'וקה

המון.

תשמעי ילדה, שוב זה קורה, טיסה, נסיעה קצרה שתי
מחשבות ויש לי סוכריה בשבילך -

לקרוא לך אלפים ימים של גלות
ולדעת פתאום שאין פה טעות
מול תמרוור דרכך שקלפו לו צבעיו
נוכח קשת צבעים שאחד הוא זהב
וניצוץ כה עניד שלך הוא מגיד
עד כמה כמו עכשיו ומאז ולתמיד.

יש בי שדון כזה,
מצחיק, טפש וערום.
לפעמים מגמגם, לפעמים מתעתע.
בלתי נשלט כזה, מרדן ותוקפן.
מין בריטשחרת שוטה ודורסן.
עומד הוא וכלם אל מול קושיה
ובוחל בתשובה המקבלת על כלם,
מין שדון, כזה עצוב,
שאיני יודע, אם אותו לאהב או לקלל.

12.12.71

אולי הכן ואולי הלא,
כשהכן הוא אולי
והלא - אפשר.
אולי זו אבן פנה
ואולי מצבת זכרון.
אולי שחקן שאבד דרכו,
רמס ברגליו וצנים שפרחו.
אולי ילדים ששרכו דרכם.
אולי חיל שנפל בדמי ימיו.
אך בוכה לי הלב חרישית
ומבקש. בטוח, רק בטוח ...

מ"טיוטות המהות"

על כתנות הלילה
להשאר מקמטות
יפיו של העירם
באמת שבו.
אפלו האיברים פגומים,
אפלו החלומות אחרים -
אליו לבי יהמה.
את, שקניית את ספרו של מאו
את, שהשתיקות נראו לך
שתיקותיו של תלמיד
ובעיניו ראית את מחברות חשק,
פשר אתננים שנצחו,
את, תדעי, שהוא כאב על עיניך
למה לא לכתב לך על פעמונים בהרים
שלא צלצלו לפני שהיית?
על שמש בשמים שלא זרחה
עד שלא נודעת?
על פרחים בדשא שלא פרחו
עד שלא הובנת?
- למה לא!?